

Sygn. akt III KK 129/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 listopada 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Siuchniński (przewodniczący)

SSN Andrzej Stępka

SSN Barbara Skoczowska (sprawozdawca)

Protokolant Dorota Szczerbiak

w sprawie **T.Ł. i M.W.**

oskarżonych z art. 9 § 3 k.k.s. w zw. z art. 107 § 1 k.k.s.i innych,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k.
w dniu 19 listopada 2019 r.,
kasacji, wniesionej przez prokuratora Prokuratury Rejonowej w S.,
na niekorzyść oskarżonych,
od wyroku Sądu Okręgowego w S. z dnia 27 września 2018 r.,
sygn. akt II Ka (...),
zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w S. z dnia 12 grudnia 2017 r.,
sygn. akt II K (...)

**uchyla zaskarżony wyrok co do M.W. (punkt I podpunkt 2 i 4)
oraz co do T.Ł. (punkt I podpunkt 1) i w tym zakresie przekazuje
sprawę Sądowi Okręgowemu w S. do ponownego rozpoznania w
postępowaniu odwoławczym.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w S. z dnia 12 grudnia 2017 r., sygn. akt II K (...), T.Ł. i M.W. zostali skazani za ciąg 3 przestępstw popełnionych wspólnie i w porozumieniu ze sobą oraz innymi osobami, w okresie od 1 do 12 grudnia 2014 r., od 1 października do 12 grudnia 2014 r. i od 1 stycznia do 27 maja 2014 r., kwalifikowany:

1. wobec T.Ł. z art. 107 § 1 k.k.s. w zw. z art. 2 § 2 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 2 i 3 k.k.s., za który wymierzono mu karę 5 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawieszono na okres próby 3 lat, w okresie której oddany został pod dozór kuratora sądowego oraz karę grzywny w wysokości 200 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 120 zł (pkt V i VI wyroku),
2. a wobec M.W. z art. 9 § 3 k.k.s. w zw. z art. 107 § 1 k.k.s. w zw. z art. 2 § 2 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 2 i 3 k.k.s., za który wymierzono mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawieszono na okres próby 3 lat, w okresie której został oddany pod dozór kuratora sądowego oraz karę grzywny w wysokości 220 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 120 zł (pkt VII i VIII). Sąd również na mocy art. 30 § 5 k.k.s. w zw. z art. 29 pkt 1 i 2 k.k.s. w zw. z art. 2 § 2 k.k.s. orzekł wobec tego oskarżonego przepadek urządzeń do gier oraz pieniędzy opisanych szczegółowo w wyroku (pkt XIII wyroku).

Sąd Okręgowy w S., wyrokiem z dnia 27 września 2018 r., sygn. akt II Ka (...), po rozpoznaniu apelacji wniesionych przez Naczelnika (...) Urzędu Celno-Skarbowego w B., prokuratora oraz obrońców oskarżonych,

1. zaskarżony wyrok zmienił w ten sposób, że:
 1. na podstawie art. 113 § 1 k.k.s. w zw. z art. 439 § 1 pkt 8 k.p.k. uchylił pkt V i VI wyroku oraz na podstawie art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k. postępowanie w zakresie oskarżonego T.S.Ł. umorzył;
 2. na podstawie art. 113 § 1 k.k.s. w zw. z art. 439 § 1 pkt 8 k.p.k. uchylił pkt VII i VIII wyroku oraz na podstawie art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k. postępowanie w zakresie oskarżonego M.D.W. umorzył;
 3. w pkt XI wyroku przyjął, że czyny oskarżonego T.W. opisane w akcie oskarżenia stanowią ciąg przestępstw określony w art. 37 § 1 pkt 3 k.k.s., tj. ciąg przestępstw kwalifikowany z art. 107 § 1 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 pkt 2 i 3 k.k.s.

w zw. z art. 2 § 2 k.k.s. i wskazał wymienione przepisy jako podstawę jego skazania, a art. 107 § 1 k.k.s. w zw. z art. 37 § 4 k.k.s. w zw. z art. 38 § 1 pkt. 3 k.k.s. w zw. z art. 2 § 2 k.k.s., jako podstawę wymiaru jego kary;

4. w pkt XIII wyroku za podstawę orzeczonego przepadku przyjął art. 43 § 1 pkt 4 k.k.s. w zw. z art. 30 § 5 k.k.s. tytułem środka zabezpieczającego.

W pozostałym zakresie zaskarżony wyrok został utrzymany w mocy.

Kasację od wyroku Sądu odwoławczego wniósł Prokurator Rejonowy w S., zaskarżając go w całości na niekorzyść oskarżonych M.W. i T.Ł. i zarzucając:

„rażące i mające istotny wpływ na treść orzeczenia naruszenie przepisów prawa procesowego, a mianowicie art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s. stanowiące bezwzględną przyczynę odwoławczą określoną w art. 439 § 1 pkt 8 k.p.k. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s., polegające na błędnym uznaniu, że przestępstwa karne skarbowe, których popełnienie zarzucono M.D.W. oraz T.S.Ł. w niniejszej sprawie są tożsame i zostały popełnione w krótkich odstępach czasu z wykorzystaniem tej samej sposobności z czynami, co do których postępowanie karne skarbowe przeciwko tym samym oskarżonym zostało prawomocnie zakończone wyrokiem Sądu Rejonowego w K. w sprawie o sygn. akt II K (...) z dnia 3 kwietnia 2017 r., czego następstwem było wadliwe umorzenie postępowania karnego-skarbowego prowadzonego wobec oskarżonych z uwagi na zaistnienie ujemnej przesłanki procesowej w postaci powagi rzeczy osądzonej”.

Podnosząc ten zarzut prokurator wniósł o uchylenie wyroku Sądu Okręgowego w S. w zaskarżonej części i przekazanie w tym zakresie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja jest zasadna, co skutkowało uchyleniem wyroku w zaskarżone części i przekazaniem sprawy Sądowi Okręgowemu w S. do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.

Orzekający w tej sprawie Sąd Okręgowy w S. z naruszeniem art. 113 § 1 k.k.s. w zw. z art. 439 § 1 pkt 8 k.p.k. uchylił zaskarżony wyrok Sądu I instancji uznając T.Ł. i M.W. za winnych popełnienia czynów z art. 107 § 1 k.k.s. i na podstawie art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k. umorzył postępowanie w zakresie obu oskarżonych, z uwagi na wystąpienie bezwzględnej przyczyny odwoławczej w

postaci powagi rzeczy osądzonej. Sąd odwoławczy uznał, że stan ten wytworzył się w sytuacji, gdy czyny zarzucane oskarżonym w niniejszym postępowaniu mieściły się chronologicznie w dacie popełnienia czynów ciągłych kwalifikowanych z art. 107 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s., za które T.Ł. i M.W. zostali skazani prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w K. z dnia 3 kwietnia 2017 r., sygn. akt II K (...) i charakteryzowały się identycznym sposobem działania sprawcy przy wykorzystaniu takiej samej sposobności w rozumieniu art. 6 § 2 k.k.s. Na tej podstawie Sąd doszedł do przekonania, że czyny obu oskarżonych będące przedmiotem tej sprawy, stanowiły od strony normatywnej elementy osądzonych już czynów ciągłych.

Należy zauważyć, że wprawdzie w kasacji podniesiono zarzut naruszenia art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k., ale jego uzasadnienie w istocie określa jako uchybienie Sądu odwoławczego wyłącznie przyjęcie jako prawidłowej konstrukcji tożsamości obecnie przypisanych w wyroku Sądu I instancji czynów z art. 107 § 1 k.k.s. z przestępstwami skarbowymi określonymi w formule czynów ciągłych z art. 6 § 2 k.k.s. w wyżej przytoczonym wyroku. O zasadności kasacji co do obu oskarżonych zadecydowało więc skuteczne zakwestionowanie poglądu prawnego Sądu odwoławczego, który doprowadził do uchylenia wyroku I instancji i umorzenia postępowania, tak jak to wcześniej wskazano.

Odnosząc się do zarzutu podnoszonego w kasacji podkreślić należy, że Sąd Najwyższy, w niniejszym składzie, w pełni podziela stanowisko wyrażone przez skarżącego, jak też akceptuje szerokie rozważania prawne związane z granicami tożsamości czynu oraz pogląd wyrażony w wyroku z 19 września 2018 r., V KK 415/18, a utrwalony późniejszymi judykataми. W wyroku tym Sąd Najwyższy stwierdził, że „skoro urządzenie gry hazardowej w postaci gry na automatach (art. 1 ust. 2 w zw. z art. 2 ust. 3 i 5 u.g.h.) wymaga uzyskania koncesji na kasyno gry (art. 6 ust. 1 u.g.h.), a koncesja taka udzielana jest w odniesieniu do jednego kasyna, prowadzonego w ściśle określonym (geograficznie) miejscu (art. 41 ust. 1, art. 42 pkt 3 i art. 35 pkt 5 u.g.h.), to zachowanie osoby, która, nie posiadając koncesji na prowadzenie kasyna, podejmuje działanie w postaci urządzania gry na automatach w różnych miejscach (miejscowościach, lokalach), stanowi każdorazowo - od strony prawnokarnej - inny czyn, podjęty z zamiarem naruszenia

tych przepisów w każdym z tych miejsc. Uprzednie prawomocne skazanie za przestępstwo z art. 107 § 1 k.k.s., popełnione w innym miejscu, w warunkach czynu ciągłego (art. 6 § 2 k.k.s.), w którym czas jego popełnienia obejmuje czasokres popełnienia czynu z art. 107 § 1 k.k.s., co do którego toczy się jeszcze postępowanie karno-skarbowe, nie stanowi w tym późniejszym procesie przeszkody procesowej w postaci powagi rzeczy osądzonej, albowiem nie jest spełniony warunek tożsamości czynów” (OSNKW 2018, z. 10, poz. 71 oraz wyroki SN: z dnia 15 listopada 2018 r., V KK 278/18, LEX nr 2591510; z dnia 5 grudnia 2018 r., V KK 399/18, LEX nr 25 91591).

Z tych względów, wobec rażącego naruszenia przepisu art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s., która to obraza miała oczywisty wpływ na treść wyroku, konieczne stało się uchylenie wyroku w zaskarżonej części wobec obu oskarżonych i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi odwoławczemu, który rozpoznając apelacje weźmie pod uwagę powyżej wyrażony pogląd prawny.

Mając to na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji wyroku.

as